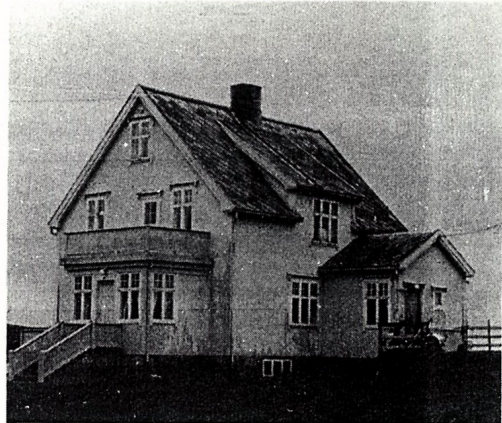

INTERVJU MED PEDER HANSEN

Det var jo ikke vei her på Kjerstad i storkommunens tid, det var jo å bruke båten. Det nærmeste stedet å ro til var Lødingen, så vi lå jo forholdsvis gunstig til, bedre enn Vestbygd gjorde.

I min tid hadde vi motorbåt, de første var små. Jeg nevner han Anton Svendsa, han var skysskar. Vi fikk motorbåt her på Kjerstad litt før første verdenskrig. Senere ble det nokså mange motorbåter, og så ble det skøyter.

T.h. I dette koselige, gamle huset traff vi Peder Hansen

Det var fast at hver lørdag reiste vi til butikken, det vil si til Lødingen til butikkene ved kaiene der nede. Man reiste i 9-tida, og kom hjem igjen i 3-tida. Posten fikk vi fra Lødingen. Den som var i Lødingen hentet all posten som skulle til Kjerstad. Han fikk den levert ut gjennom ei luke på posthuset. Posthuset var nede i brygga på vestsiden, midt på Julius Hansen brygga, eller Schønning brygga som vi kalte den. Den som kom med posten la den på kjøkkenbenken. Det gikk tålig bra, jeg kan ikke minnes at det kom noe bort, men alle fikk jo se hva de andre fikk av brev. Ellers så holdt vi jo nokså mange aviser, Lofotposten var vesentlig.

Av hensyn til det kommunale så var vi ganske mye utenfor. Jeg var med i herredstyret i Lødingen. Knut Hesten kom og vervet noen som skulle stå på en bygdliste, da ble jeg med.

Da jeg var med i kommunestyret var Øyvind Marthinussen ordfører. Han hadde ikke sittet så lenge, men han sikret seg sin posisjon, så han satt ei god stund. Herredstyremøtet artet seg i nokså stor grad mot bygda, mot de forslagene som hadde kommet derfra. Og så et forsvar fra de som var i fra Lødingen. Men Lødingen var ikke så dominerende som nå. Vestbygd hadde et godt tak på Lødingen. For det første så var jo en stor del av de som bodde i Lødingen fra Vestbygd og fra Kanstadfjorden, så de hadde jo slekta si der. Det ble en stor opposisjon da de begynte med denne skolesentraliseringen.

Det var enkelte ting vi fra Kjerstad ikke fikk respons på, som å få en vei. Det var jo vesentlig, men aldeles umulig, det var ikke respons fra Lødingen. Det var noe de ville unngå med all makt. De var redde for å miste oss. Det ville bli en ulykke for dem. I første omgang det at vifalt bort, og fikk forbindelse nordover og fikk varene kjørt hit, så vi slapp å reise over fjorden. Vi var jo en betydelig ressurs for kommunen, her var jo flere losere som betalte skatt til kommunen og her var dyktige fiskere.

Når vi skulle på møtene måtte vi organisere sjark og båt. Skysskaren måtte vente til vi var ferdige med møtet. Det var møter ca. 6 ganger i året og de var i den brakka som sto igjen etter tyskerne.

Det var nok forskjellsbehandling mellom tettstedet og utkantene. Det de maktet å gjøre ble først gjort på tettstedet. Utviklingen ble sånn at det var forskjellige ting som kom opp, og de ble plassert i Lødingen. Under utførelsen av de arbeidene kom bygdefolk til Lødingen og fikk arbeid fordi at de i Lødingen ikke greide over alt. Dermed kom bygdefolk til Lødingen, fikk seg tomt og bygde seg hus. Når de bygde så ble det mere arbeid og slik tullet det på seg i Lødingen. P.g.a. at det satte fart i Lødingen tappet de bygde-ene for de som kunne utføre arbeid, altså grave tomter eller støpe grunnmur og bygge hus. Det var kanskje meningen også for det var jo en tanke om sentralisering.

Utkantene i kommunen kunne nok krangle om budsjettposter, fordelingen og prioriteringen av dem, også veien, men det var jo ikke noe veibygging av betydning.

Lege- og sosialtjenesten merket vi ikke noe særlig til. Vi viste jo at det var en doktor, men det var tungvint når vi måtte til Lødingen, så det var sjelden han ble tilkalt. Det var jo skrøpelig med legedekning.

Under oppløsningen av storkommunen var jeg ikke hjemme, men jeg hørte jo ryktene. Det var jo en avstemning, det vet jeg. Vi her på stedet gikk inn for å høre til Tjeldsund.

Folk her fra Kjerstad hadde liten kontakt med Vestbygd, men det var en viss kontakt med Efjorden, og litt bedre med Mykelbostad, men mest her i strøket i fra Dragland til Tjeldodden. I det strøket kjente alle alle. Folket vestover til Kanstadfjorden var temmelig ukjente for oss.

Det har vært en framgang her på Kjerstad etter at vi kom under Tjeldsund, men framgang har det jo vært i hele Norge. Vi fikk veien etter at storkommunen ble oppløst i 1964. Det ble et argument for Tjeldsund kommune. Det var jo en forutsetning at vi skulle få vei, dermed greide de å få bevilget penger til det, og det ble en viktig investering. Hadde det ikke vært vei så hadde det ikke bodd folk her nå, sluttet Peder Hansen med.